

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Florentij Episcopi Argentinensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

runt fratres, & inuentus est à ministro ita plenus, vt antè. Hoc audito, Abbas cum fratribus Deo agere gratias satagebat: biberuntque laudantes diuinam clementiam illa nocte cum sobrietate & letitia, quantum voluerunt. O felicem patrem, qui talem generauit filium, qui tali hærede à Deo dignus habitus est. In quo benedictio illa impletur, quæ in Deuteronomio legitur: Benedictus tu, & benedictus fructus ventris tui, Amen.

Deut. 28.

VITA S. FLORENTII EPISCOPI ARGENTINENSIS, EX QVODAM MS. CODICE PER
F. Laur. Surium, mutato stylo descripta. Consentiant etiam aliæ historiæ.

V M Dagobertus Rex ad regni Francorum gubernacula Nouëbris 7. sederet, sanctus Florentius cum beato Arbogasto, Theodaro & Hildulpho, è Scotia venit in Alfatiam. Vbi cum sanctus Arbogastus Argentinenſi Eccleſiæ datus eſſet antistes, beatus Florentius in ſylua, quam Haſle vocant, vbi Bruscha fluuius è monte Voſago emanat, manibus ſuis cœpit terrâ colere, vt victui neceſſaria pararet. Cumque illic domicilium condidiſſet, ceruæ & aliæ feræ è nemore eò aduentantes, omnem eius laborem deuaſtabant. Non aderant beato viro instrumenta venatoriæ, quibus eas caperet: ſed non deerat magna in Deum fiducia, qua fretus, in Domini nomine iuſſit eas omnes venire ad fores cellulæ ſuæ, & illic gradum figere. Per id tempus Dagobertus Rex manens in palatio ſuo Kyrcheimenſi, fauuloſos ſuos miſit, vt venationi operam darent. Abeunt illi cum canibus, perlustrant montes & ſyluas omnes, nec villam feram conſpiciunt. Tandem ad beati viri domunculam perueniunt, frequentes illic præ foribus eius conſiſtere feræ conſpiciunt, nihil ſe loco mouentes, perinde acſi vincula quædam eis iniecta ſint. Rei indignitate, vt iſtis videbatur, permoti, cum virum Dei non cognocerent, tunicam eius vi auferunt, & recedunt. Ille ſequitur abeuntes, apporreat ſecurim ſiue bipennem, vt eam quoque tollant.

S. Arbogastus fit Episcopus Argentinae.

S. Florentius cogit feræ obedire ſibi

Vide contemptum reum etiam neceſſarium.

Illis ergo recedentibus, vbi ad paludem quandam ventum eſt, equi eorum progredi noluerunt. Vrgent illi quidè fortiter, adiungunt calcaria, ſed nihil efficiunt. Animaduertunt id ſe pati ob illatam ſancto viro iniuriam: redeunt igitur, redduntque quæ abſtulerant. Redditur equis gradiendi facultas: veniunt ad Dagobertum Regem: quid acciderit, enunciant. Ille conſeſſim mittit equum ſuum optimè inſtratum: orat virum Dei, vt illo ſubuectus, ad ipſum ſe conferat. Vir beatus equum non admittit, ſed ſuo aſſello contentus, ad Regis palatium proficiſcitur. Vbi ad portæ limen acceſſit, filia Regis ab ipſo ortu luminibus orbata, itemque muta, repente & videt, & loquitur: appellatque beati Florentij nomen, cum tamen id omnibus eſſet incomperitum. Aſcendente porro illo in palatium, & ad Regem ingreſſi volente, res accidit admiratione digna. Cum enim non haberet miniſtrum, cuius opera vteretur in ſeruando interim pallio ſuo, ad ſolis radium, per ſeneſtram ſeſe inſudentem, ſuſpendit pallium: in hæſitque, id illi haud ſecus, atque perticæ cuiſdam, donec vir ſanctus cum Rege collocutus eſſet. Quæ res tantæ admirationi fuit & Regi ipſi, & familiæ eius, vt magnam ſyluæ eius partem Rex ei largitus ſit, vbi cellam conſtrueret, villasque adiacentes & multâ prædia addiderit, quæ vſque in præſens monaſterium Haſle ſibi vendicat.

Hanc alij Rathildam vocant.

Inſigne miraculum.

Porro autem ex hac vita abeunte beato Arbogasto, ſanctus Florentius ei ſubrogatus eſt in cathedra Argentinenſi, vitamque in ſuo populo viuens ſanctiſſimam, gregem ſibi creditum vt bonus paſtor accuratè cuſtodiuit. In eccleſia quoque ſua, ſiue monaſterio Haſle, religioſos homines, qui Deo illic ſeruirent, collegit: tandemque bonorum operum curſu conſecto, cum Chriſto æternum regnaturus, in pace quieuit. Fuit autem vir ſanctus etiam generis nobilitate clarus, ſed virtutū ornamentis longè illuſtrior. Nam in ipſo quoque vernantis adoleſcentiæ flore, quod etiam apud maturos perrarum eſt, carnis proculcauit illecebras, patriam parentesque pro Chriſti amore

S. Florentius ſuccedit S. Arbogasto.

Feliciter de cedit.

Handwritten text on the book's spine, including the name 'SURIIUS' and other markings.

amore deseruit, voluntariamque complexus paupertatem, longinquam in exteris regiones peregrinationem suscepit: Christi que bonus odor effectus, Ecclesiam Dei & dictis & factis longe lateque suaviter affecit, & tanquam fidelis & prudens Domini seruus, æternæ vitæ alimonia refecit. Post multos autem exantlatos labores, septimo Idus Nouembris migravit ad Dominum, conditusque in ecclesia, quam viuens gubernarat, præsentia corporis sui eam condecoravit. Postea verò Ratho Argentinensis Episcopus, diuina reuelatione admonitus, sanctissimi viri corpus in locum illum nemoris, quem primò sibi ille delegerat, transferendum curauit, ipseque sibi illic sepulturam elegit. Postea multis miraculis Dominus virtutum fidelem seruum suum Florentium illustravit: Cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Corpus eius
transferretur.

VITA SANCTÆ MEMORIÆ ENGELBERTI ARCHIEPISCOPI COLONIENSIS, QUI PROPTER

*iustitiam crudeliter cæsus est, necdum tamen in Sanctos, quòd
sciam, relatus. Author est Casarius monachus
Vallis S. Petri sue Heister-
bacensis.*

PRAEFATIO AVTHORIS AD HENRICVM
Coloniensem Archiepiscopum, Engelberti
successorem.

Reuereudo domino suo Henrico, sanctæ Colonienſis Eccleſiæ Archiepiſcupo, frater Caſarius, numero, non merito, monachus in Valle S. Petri, cum deuotis orationibus paratam ad obſequia voluntatem. Excellentiae vestræ præcepto obediens, vitam, adus, passionem & miracula beatæ memoriæ domini Engelberti prædeceſſoris vestrî, non quomodò debui, sed quomodò potui, scripto commendauî: hoc optans, hoc orans, vt Deo eiusque martyri esse possint accepta, vobis & Eccleſiæ vestræ grata, posterisque necessaria. Considerans materiæ dignitatem, non sine timore ad iniuncta obediui, cum propter scientiæ insufficientiam, tum propter linguas detrahentium. Sciens enim scriptum, quasi peccatû ariolandi est, repugnare: & quasi scelus idololatriæ, nonne acquiescere: mâlui minus dignè scribendo confusionem sustinere, quàm non obedire. Quòd si alij viri literati, quorum in diœcesi vestrâ copia esse dinoscitur, post me scripserint excellentiùs, non illis inuideo, immò gloriæ martyris congaudeo. Non enim meæ professionis est, etiamsi scientia adesset, in historia simplici verborum phaleras querere, & floribus rhetoricis sententias purpurare: quod non monachorum, sed philosophorum est, qui magis ad ostentationem scientiæ, quàm ad ædificationem morum loquuntur, secundum quod quidam ait:

1. Reg. 15.

*Purpureus, latè qui splendeat, vnus & alter
Assuitur pannus.*

Vnde oratoriæ iucunditatis dulcedinem, & persuasibilis eloquij venustatem minus vtilem contemnens, beati martyris adus & mortem stylo simplici profecutus sum, in textûs desolatione magis diuinæ scripturæ testimonijs, quàm dictis vtens philosophicis. Vestrum est, cui Dominus scientiam contulit, apponere limam correctionis, ita vt vestro iudicio superflua refecentur, neglecta suppleantur, mutanda mutantur. Quapropter supplico beatitudini vestræ, vt quæ vestra iussione, non meâ præsumptione, per ministerium meum ad laudem martyris conscripta sunt, nisi iure reprobati debeant, quod absit, benedictione vestrâ roborentur, auctoritate perpetuentur.

VITÆ